

En toen in dat plezier werd hun vrijmoedigheid grooter. In de kamer was de intimiteit van een schemerlicht, en het spelen van de haardvlam-schaduw over een donker behang. Op de theestoof zong het water. En in die blijde, warme stemming begon ze toen onwillekeurig over het voorbijge te vertellen, over wat ze geleden had, en hoe goed het hier nu was. Het was of ze dit doen moest, als het laatste om zich geheel te bevrijden van wat nog wrokte daarbinnen.

„Tegen vader kan ik het niet zeggen. . . . Het is voor vader al te pijnlijk,” zei ze: „hij maakt zich toch al zooveel verwijten erover, dat hij me te vroeg liet trouwen, terwijl hij den man, die me trouwde, niet eens goed kende. Nee, tegen vader niet. . . . maar tegen u.” Ze keek op, ze zag in zijn oogen de genegenheid, het geduld, den innigen wensch om het leed met de biecht van haar af te nemen. En ze sprak alles uit. Het werd laat. . . . buiten zuchtte er telkens wat wind langs het huis, als in een geheimzinnig verband met haar droeve stem, die trilde bij de bittere herinnering.

Ze zat met haar handen naar het vuur uitgestoken, als onwillekeurig zoekend naar iets, wat een rijkdom en een warme veiligheid kon beteekenen tegenover de schamelheid aan vreugde, die haar in haar huwelijk gegeven was, en waarvan ze nu bij het vertellen al den honger, al de armoede herproefde. En Waals keek naar haar, en toen er tranen in haar stem klonken, stak hij zijn hand naar de hare uit, met de hem eigen nobele, voorzichtige beweging, waarin zijn eerbied nu meedeed. En bijna zonder druk, legde hij haar rechterhand op zijn linker, en streelde met zijn andere hand haar vingers, zoo licht, zoo zonder opdringerigheid, zoo ongewild, dat ze getroffen even zweeg. . . .

Den volgenden middag, vond hij thuiskomende op zijn lessenaar een paar crème rozen.

Een dame had ze gebracht, zei de huishoudster.

Ze stonden er veel te mooi tusschen zijn foeileelijke aschbakjes en inktpotten, tusschen al de weinig-sierlijke, zonder eenige oplettendheid gekochte noodzakelijkheden.

Ze stonden er, zooals Judith stond in zijn leven: het edele, het blijde, het lichte, het zacht-nijgende, het zoetgeurende: het wonder. . . .

En lang zat Waals daar, en overpeinsde hij, hoe hij iets zou kunnen vinden om haar plezier te doen, om haar geheel over het leed heen te helpen. En zijn vondst leek hem oneindig genialer dan alles, wat hij op microbengebied ontdekt had: hij zou Walter met haar in kennis brengen, den vroolijken, fleurigen jongen, die toch ook zooveel goeds had.

En hij nam Walter mee op een avond, dat hij weer bij Van Veen ging theedrinken; toen ze er waren, zag Waals met verbazing, dat Walter ook hier weer precies zoo was als overal, luchtig, makkelijk, niet geïntimideerd door het bijzondere, dat er, zooals Waals dacht, voor iedereen van Judith